

PROČ JE POPEL ŠEDÝ A NE TŘEBA ŽLUTÝ?

Tato velmi důležitá otázka mě přepadla, když jsem šel ráno do práce zasněženou lipovou alejí, kde na bílém sněhu (letos je ho tu hodně a dlouho, již víc než měsíc, se drží) obzvláště vynikají psí výkaly. Jsou jen nemnozí, kteří s pytlíčkem v ruce odklidí pozůstatky po svém psím miláčkoví. Většinou je nechávají ležet, aniž by se obtěžovali s tím cokoli dělat. Doufají, že již zítra napadne dost nového sněhu, aby byly překryty a esteticky nikomu nevadily. On ale už nový sníh nepadá a výkalů na bílém sněhu přibývá...

Kdyby byl sníh šedý, nebylo by na něm vidět nic. Barva výkalů (obvykle **hnědá**) na tmavě či světle šedém podkladu zaniká.

Je to jako když si někdo velmi zakládá na své dokonalosti a bezchybnosti, když pěstuje svoji image před druhými i před sebou jako sebejistého a nejlepšího a pak se najednou na jeho výrazně barevném či sněhobílém oděvu z „ničehožnic“ objeví skvrna v podobě chyby, omylu či nějaké jiné vady na kráse (někdo by mohl říci dost necitelně, že to je „hřích“).

Netvrdím, že je špatné chtít chodit v čistém a pěkném oblečení, které dobře padne a je také hezké, upravené a barevné.

Tvrdím ale, že ve shodě s poselstvím postní doby je moudřejší vyměnit toto oblečení, ve kterém všichni (včetně mě) rádi chodíme, za šedivé, které znamená jiné smýšlení. Nebude na něm pak vidět žádná z těch věcí jako na sněhu...

Bude-li se Vás někdo ptát, proč teď frčí šedá, už víte proč!

Dovoluji si k Panovníkovi mluvit, ač jsem prach a popel (Gen 18, 27).

Job (30, 19) uznává vlastní nedostatečnost jakoby v prostraci *jsem smeten do bláta, podoben prachu a popelu*. I v řadě dalších biblických úryvků je pomíjivost člověka představovaná popelem (Mdr 2,3; Sir 10,9; Sir 17,27).

Popel je také vnějším výrazem člověka, který se kaje ze svého špatného jednání a rozhoduje se podstoupit cestu návratu k Bohu. Zvláště známý je biblický popis obrácení obyvatel Ninive po Jonášově kázání *Když to slovo proniklo k ninivskému králi, vstal ze svého trůnu, odložil svůj plášť, zahalil se do žíněné suknice a sedl si do popela*. (Jon 3,6) Rovněž Judita vyzývala svůj národ k pokání *Všichni izraelští muži i ženy a děti, kteří bydleli v Jeruzalémě, padli na kolena před chrámem, posypali si hlavu popelem a rozprostřeli svá žíněná roucha před Hospodinem*. (Júd 4, 11)

Požehnaný púst

Přeje

Diakon, jáhen

Zdeněk